

και εις επιμετρον, καμμία να μη είναι ελληνική· τελείται και εδω κάτι τι ανάλογον με τας μεγαλοσχήμους ξενικάς επιγραφάς των Ἀθηναϊκῶν μας καταστημάτων.

Θέλετε να μάθετε εκτός των ἀνθῶν, και τί προσέφερεν τὸ ζυθοπωλεῖον Φίσερ πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς θαμῶνάς του, ἐν ὀνόματι τῆς πρωτομαγιάς; σκυλίσι χοιρομῆρι, ψωμί μουχλιασμένο, μύραν ἐκ τῶν οὐρητηρίων, και γκαρσόνια... ρεμβάζοντα τὰ κάλλη τοῦ Μαίτου, ἐν ἱερᾷ ἀκινήσιᾳ και κωφότητι.

Ὁ οὐρανὸς περὶ τὴν δαίτην δὲν ἦτο καθ' ὅλου μαγικός· εἶχε βροχεράς διαθέσεις· δὲν εἶχε μὲν ἀποκρυβῆ τέλεια ἀπὸ τὰ νέφη, ἀλλ' οὔτε πλέον ἐμεῖδιά τὸ γαλάνον του μειδιάμα· ὡμοίαζε μὲ τοὺς γλαυκοφαίους ἐκείνους και θυελλώδεις ὀφθαλμούς. Μόνον ἡ Δύσις ἐπειράτο νὰ τὸν ξεκακιώσῃ διασύρουσα τὰ χρώματά της, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε και διὰ τοῦτο ἦτο μελαγχολική, ἀμαυρά και ἡ δύσις. Ἐν τούτοις τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν Πατησίων, ἐνθα ἐφαίνετο ὅτι εἶχε στήσει τὸν θρόνον της ἡ πρωτομαγιά, ἡ ἐορτὴ τῆς φύσεως, παρῆεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας, ὅχι φύσεως, ἀλλὰ φθίσεως· κάλλη, ἂν ἔχῃ κάλλη και ἡ φθίσις. Αἱ κατὰ σειρὰν τεταγμέναι μάνδραι κρύπτουσιν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς πᾶσαν θέαν και δένδρων, και χλόης και τῆς ἀπεράντου πρασινάδος τῶν ἀγρῶν, και ἡλίου δύνοντος, και ἐρίζοντος, και οὐρανοῦ ἀκόμῃ, και νὰ τρέχῃ κανεὶς διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν πρωτομαγιάν!!!

Ἀλλὰ τὴν νύκτα ὁ οὐρανὸς εἶχεν ἐξιλεωθῇ, και ἡ σελήνη νεαρὰ, ἐξῆλθε διὰ νὰ πιάσῃ τὸν Μᾶν κι' ἐκείνη. Ἀπὸ τῆς ἐνάτης ἤρξατο ἡ ἐπίσημος κίνησις. Οἱ παρὶλίσσιοι κῆποι ἤστραπτον ἐκ τῶν φανῶν και τῶν πολυελαίων και τῶν βεγγαλικῶν πυροτεχνήματα ἐκάησαν πρὸ τοῦ καφεναείου τῶν Ὀλυμπίων· ὁ «Ποσειδῶν» ἀντήχει ὑπὸ τὰ ἄσματα τῆς Ἀϊτάς, και ὁ «Παράδεισος» ἀντὶ μικροῦ παρῆεν μακαριότητα εἰς πάντα βουλόμενον· αἱ ἄμαξαι διεσταυροῦντο· ἐκάστη γωνία εἰς κήπους και καφενεῖα δὲν ἔμενε παραπονεμένη. Πρὸ πάντων ὁ περίπατος τῶν Πατησίων παρουσίαζε κατὰ ἐξαιρετον κύματα πεζῶν περιπατητῶν, και κύματα συνωθουμένων ἀπειλητικώτατα πρὸς κατοχὴν θέσεως εἰς τὰ βαγόνια τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου· αἱ σειραὶ τῶν ἄμαξων δὲν ἐτελείωναν, οὔτε ἡ ἀγρυπνία και τὰ ἄσματα τῶν ἐορταζόντων, παραταθέντα μέχρι τῆς πρωίας.

Χθὲς δὲ μέχρι τῆς ἐσπέρας ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ δίκτυά της ἡ πρωτομαγιά τοὺς πολλοὺς ἀνὰ τοὺς περιπάτους και τοὺς κήπους, ἡ τελευταία συγκινοῦσα εἰκὼν ἦτο ἡ περὶ τὴν δαίτην ἐπιστροφή, και διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν Πατησίων παρέλασις, τῶν ὀρφανῶν τοῦ Χατζηκώστα, ἐκ τῆς ἐξοχῆς ὅπου ἡ φιλάνθρωπία τὰ εἶχεν ὀδηγήσει, διὰ ν' ἀπολαύσῃ κι' ἐκεῖνα τὰ θέλητρα τῆς φύσεως και τῆς ζωῆς· και ἐπέστρεφον ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς των, κρατοῦντα σφικτὰ τὰς ροδοδέσμας των, ἰδρωμένα, ἐσκονισμένα, ἀποσταμένα, και εὐτυχῇ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Αἱ ἐξετάσεις τῶν βασιλοπαίδων ἤρχισαν ἀπὸ τῆς 9ης τῆς σήμερον μέχρι μεσημβρίας, θὰ ἐξακολουθήσουν δὲ και αὐριον και μεθαύριον. Πλὴν τῶν καθηγητῶν και τοῦ Διευ-

θυντοῦ τῶν σπουδῶν κ. Λύδερς, παρῆν ὁ βασιλεὺς μόνος. Πέρυσι παρῆσαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν και ὁ Μητροπολίτης. Διὰ τὸ φέτος ἡ ἔλλειψις αὐτῆς;

Εἰς ἐν τάγμα τοῦ πεζικοῦ εἰς στρατιώτης φοιτητῆς ἀπουσίασε διὰ τρεῖς ἡμέρας ἀδικαιολογητῶς. Ὅταν ἐπανῆλθε, παρουσιάσθη εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας. Οὗτος τὴν πρώτην ἐρώτησίν του τὴν συνοδεύει μ' ἓνα παχὺ παχὺ φτήσιμο. Ἐπὶ τῇ διαμαρτυρῇ τοῦ στρατιώτου φοιτητοῦ, σηκώνει τὸ χερί του διὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα φούσκον. Ἐπὶ τῇ παρατηρήσει πάλιν αὐτοῦ, ὅτι οἱ κανονισμοὶ δὲν ἐμπεριέχουν οὔτε φτυσίματα, οὔτε φούσκους διατάσσει ὁ ἀξιωματικὸς δύο τρεῖς στρατιώτας οἵτινες σπρώχνοντες και ὑβρίζοντες τὸν βιάζον νὰ καθαρίζῃ ἀποπάτους ἐπὶ δύο ἡμέρας. Εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἡμέρας ὁ δυστυχὴς φοιτητῆς **παρεφρόνησε**. Ἐτηλεγράφησαν δὲ εἰς τοὺς ἀδελφούς του νὰ ἐλθουν νὰ τὸν παραλάβωσιν. Ὁ φοιτητῆς ὀνομάζεται Σταματίου.

Νὰ βγῇ ἔξω ὁ **μπόγιας**! Αἱ ζέσται ἐνέσκηψαν τόσῃ βάνουσαι, ὥστε τὰ σκυλιὰ ἤρχισαν νὰ ἐπηρεάζωνται. Προχθὲς ἀπέναντι τοῦ σχολείου Καραμάνου ἐν μέσῳ τῶν παιδιῶν περιεφέρετο λυσσῶν κύων. Εὐτυχῶς εὐρέθη εἰς γενναίος, ὅστις ἐξεκένωσε κατὰ τοῦ λυσσῶντος τὰς βολὰς τοῦ ρεβόλβερ του. Λοιπὸν, κύριε Παπαηλιοῦ, νὰ βγάλετε τὸν Μπόγιαν ἐγκαίρως νὰ μαζέψῃ ὅλους τοὺς πλανωμένους αὐτοὺς κυνικοὺς ἱππότας διὰ νὰ μὴν ἔχωμεν δυσάρεστα!

Τίς θὰ τὸ ἐπίστευεν; Ἐνθυμεῖσθε τὸ σοφὸν ἄρθρον, ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ «Μὴ Χάνεσαι» Οἱ σκύλοι εἰς τὰ Σχολεῖα, και δι' οὗ ὑπεστηρίζετο διὰ θετικῆς λογικῆς ὅτι δυνατόν οἱ σκύλοι νὰ μάθουν νὰ ἀναγινώσκουν. Ἐ! λοιπὸν! Ὁ ἐκ Ναυπλίου ἀνταποκριτῆς μας πληροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι οἱ φυλακισμένοι τοῦ Ναυπλίου ἔχουν πρὸ πολλοῦ ἓνα σκύλον τὸν ὁποῖον ἀγωνίζονται νὰ τὸν μάθουν γράμματα. Κατῶρθωσαν και τὸν ἐδίδαξαν νὰ ἐκτελῇ τὰς ἀναγκαῖας κινήσεις τοῦ στόματος, τῶν σιαγόνων, τῆς γλώσσης πρὸς παραγωγὴν φθόγγων. Ὡς τῶρα δὲ κατορθώθη νὰ διέλθῃ ὁ μαθητευόμενος σκύλος ἐν τῷ Νηπιαγωγείῳ τῶν φυλακισμένων νὰ λέγῃ τὸ α και τὸ β. Ὁ καλὸς ἐκ Ναυπλίου ἀνταποκριτῆς τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὑπόσχεται νὰ μᾶς κρατῇ ἐνημέρους και τῶν ἐλαχίστων προόδων τοῦ σοφοῦ σκύλου. Ἡμεῖς δὲ ὑποσχόμεθα τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς Ναυπλίου κρατούμενους ἂν τὸν διδάξουν τὰ δώδεκα τοῦ ἀλφαβήτου γράμματα νὰ τοὺς βγάλωμεν ὅλους ἔξω.

Οἱ φοιτηταὶ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς εἶνε κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν καθηγητὴν τῆς Γεωλογίας κ. Κ. Μητσόπουλον, συχνότατα ὀδηγοῦντα αὐτοὺς εἰς γεωλογικὰς ἐκδρομὰς, ἐξ ὧν ὠφελοῦνται πολὺ. Τοιαύτην δὲ προπαρασκευάζει λίαν προσεχῶς μέχρι Δαυρίου, ὅπου οἱ φοιτηταὶ δύνανται πολλὰ μὲν νὰ ἴδωσι, πολλὰ δὲ νὰ μάθωσιν, ἀναγόμενα εἰς τοῦτον τὸν κλάδον. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Πρυτανεῖα θὰ διευκολύνῃ τὴν ἐκδρομὴν αὐτήν, διότι βεβαίως θὰ ὑπάρχωσι και φοιτηταὶ, οἵτινες δὲν θάχουν νὰ πληρῶσουν τὰ ναῦλά των! Ἡ ἂν θελήσῃ νὰ προκαταλάβῃ τὴν Πρυτα-

νείαν ἢ ἐλευθεριότης τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, ὥστε νὰ γίνη ἢ ἐκδρομὴ διὰ θαλάσσης ἀναυλα.

‘Ο ἐν τῷ φρουρίῳ Ἰτς-Καλὲ ἐν Ναυπλίῳ ὑπάρχων στρατῶν θὰ μετασχηματισθῇ εἰς φυλακὰς στρατιωτικὰς. Ἦδη γίνονται τὰ δεόντα σχεδιαγράμματα, ἢ δ’ ἐκτέλεις τοῦ ἔργου ἐξετέθη εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν.

Ἐντὸς ὀλίγου ἄρχονται αἱ προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ εὐρισκομένου Μηχανικοῦ Βουλαντζέ, ἀπὸ τοῦ Ναυπλίας δι’ Ἀργούς, Κορίνθου κλπ. εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου.

Οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς Κόκλα ὑποδικοκατάδικοι πληροφορήθητες ὅτι μετατίθεται ὁ τῶς ἐπιστάτης κ. Δημ. Μωραΐτης ἀνεφέρθησαν πρὸς τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, παρακαλοῦντες νὰ μὴν τοὺς στερήσῃ τοιοῦτου Ἐπιστάτου ὅστις «διὰ τοῦ μειλίου τρόπου καὶ τῶν πατρικῶν συμβουλῶν του καθεῖξεν αἰετοπετόν εὐλοκίον ἀγάπης ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ καρδίᾳ μας.»

‘Ο κανὼν διὰ τοὺς Ἐπιστάτας τῶν φυλακῶν εἶναι νὰ συγκεντρῶσιν ἐφ’ ἑαυτοὺς ὅλον τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀντιπάθειαν τῶν φυλακισμένων ἕνεκα πιέσεων, καταθλίψεων, ἐκμεταλλεύσεων, ἐκδικήσεων καὶ κακομεταχειρήσεων ἀφοῦ εὐρέθη λοιπὸν καὶ μία ἐξαιρέσις, εἰς ἐπιστάτης—ὡς ὁ κ. Σπυρίδων Μωραΐτης—ν’ ἀγαπᾶται καὶ νὰ εἶναι ἡ παρηγορία τῶν φυλακισμένων, ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἄς θελήσῃ νὰ μὴν τοὺς τὸν ἀφαιρέσῃ.

Ἐκ Ναυπλίου ἐλάβομεν πρόσκλησιν πρὸς τὸν Σύλλογον Παρασόν, ὅπως στρέψῃ καὶ εἰς τὰς ἐκεῖ φυλακὰς τὸ φιλόανθρωπον βλέμμα του, ἐρήμους καὶ ἀπροστατεύτους, περὶ ὧν οὐδὲ κυβέρνησις, οὐδὲ σωματεῖον μεριμνᾷ.

Καὶ πάλιν φρέσκα φρέσκα ἀγγελία εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ διαλύσεως τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος Στεφάνου Γαβαλά. Γνωρίζετε ὅτι ἡ διάλυσις αὐτὴ ἤρχισεν ἀκριβῶς πρὸ τριετίας. Ὡστε διὰ νὰ μὴ διαλύεται, βεβαίως θὰ εἶναι ἀφωρισμένο. Καὶ καλὰ θὰ κάμῃ ἀντὶ ἀγγελιῶν ὁ διευθύνων τὸ ἐμπορικὸν αὐτὸ, νὰ προσκαλέσῃ κάνα παπᾶν νὰ τὸ διαβάσῃ.

Πολλοὺς ἐπαίνους ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Μεσσηνίας τῆς Ἰταλίας περὶ τοῦ ἐκείσε προξένου μας κ. Σπυρίδωνος Καλογεροπούλου. Ἐπειδὴ εἶνε τὸσον σπάνιον πρᾶγμα περὶ προξένων ἐπαῖνοι, ἀναγράφομεν αὐτοὺς, αἰσθανόμενοι τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν ὡς σταγόνα ψιλῆς βροχῆς μετὰ πυκνὴν ἀτμοσφαιρικὴν ἀσφυξίαν.

Πυχρὰ τὸ μέγα Ζυθοπωλεῖον Μπερνιουδάκη ἤνοιξε πρὸ τίνος καὶ ἄλλο Ζυθοπωλεῖον, ἐφαμιλλώμενον πρὸς ἐκεῖνο, διὰ νὰ γίνη πλέον ἡ ὁδὸς ἐκείνη βασιλεῖον ὀνομαστοῦ ζύθου, καὶ τῶν ἐκλεκτοτέρων ὑπασιπιστῶν τοῦ ἀνακτος λαρύγγων τε, ἐγκεφάλων τε. Ὁ διευθύνων τὸ νέον Ζυθοπω-

λεῖον κ. Ζαγκούρογλους εἶνε ἐκ τῶν σεβαστῶν διευθυντῶν, οἵτινες τὰ Καταστήματά των ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἐρωμένους καὶ θυσιάζονται δι’ αὐτά. Εὐάρετον, τερπνόν, ὀλοκαίνουργον μετὰ κηπαρίου, μὲ καλὴν διεύθυνσιν καὶ μὲ ἐξαιρετὰ προϊόντα τὸ νέον Ζυθοπωλεῖον θ’ ἀφίσῃ ὄνομα, ὅπως ἄφησε καὶ τὸ παλαιὸν γειτονικὸν του.

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ

Δὲν γνωρίζομεν περὶ τοῦ μυστηριωδέστερου ἐγκλήματος νὰ ἔγινε τόσον ὀλίγος λόγος, ὅσον περὶ τοῦ εὐρεθέντος πέραν εἰς τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν πτώματος, κάτωθεν τῆς μαγικῆς θέσεως τῆς ἰδιοκτησίας τῶν κ.λ. Χαλκοκονδύλη καὶ Λεωνίδα Δεληγώργη, φερούσης τὸ ὠραῖον ὄνομα Πικροδάφνη. Τὸ πτώμα κατ’ ἀρχὰς ὑπετέθη ὅτι εἶνε καμαριέρας τινος ἀτμοπλοίου ναυγήσαντος !! Ἐπειτα ἐψιθυρίσθη ὅτι εἶνε μιᾶς δούλας, καὶ πλέον οὐ. Εὐτυχῶς ἡ ὑπόθεσις εὐρίσκειται εἰς καλὰς χεῖρας, εἰς τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Ἀρπελά, μετὰ πόνου καὶ σπουδῆς ἐνασχολουμένου εἰς τοιαῦτα ρωμανικοτραγικὰ δράματα. Δυστυχῶς ὁμως ἡ ἀνάκρισις δὲν εὗρεν ἀκόμη φῶς, πλέει εἰς τὰ σκοτεινὰ, καὶ παλαίει καθ’ ἑνὸς μυστηρίου, τὸ ὅποιον καὶ ἡμεῖς οἵτινες ἐλάβομεν παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ θύματος ὅλας τὰς δυνατὰς πληροφορίας κατεχόμεθα ὑπὸ ἀγωνιώδους περιεργείας νὰ ἴδωμεν διαλευκαινόμενον.

* *

Τὸ θῦμα ὀνομάζεται Εὐθυμία Σπυροπούλου, ἡλικίας 18 ἐτῶν καὶ 8 μηνῶν, ὅπως ἀκριβεστάτα ἐνθυμεῖται ὁ δυστυχὴς πατήρ. Ἔχομεν τὴν φωτογραφίαν ἐνώπιον ἡμῶν, τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομεν νοστιμωτάτην. Μαῦρα μάτια, ὠραίας ὀφρὺς, κανονικώτατον πρόσωπον, καὶ ἐν ἡθὸς μελαγχολίας διακεχυμένον ἐπὶ τοῦ συνόλου. Νομίζεις ὅτι φωτογραφουμένη ἔνευε κάπι, ἀπὸ ἐντροπῆς, τίς οἶδεν ἂν προσεξώφλει τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν εἰς τὴν δυστυχὴ κόρην. Εἶνε δὲ φωτογραφημένη μὲ δύο ἄλλας φιλενάδας τῆς.

Ἡ Εὐθυμία δὲν ἦτο καμαριέρα, οὔτε δούλα, ἀλλὰ θυγάτηρ ἐνὸς δικαστικοῦ κλητῆρος, τοῦ Σπυροπούλου, ἀνθρώπου νεωτάτου φουστανελλᾶ, ἔχοντος πέντε ἄλλα παιδιὰ, καὶ ἀνεψιά τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν δασῶν κ. Χλωροῦ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁποίου ἔμενον, ἐκτελοῦσα καθήκοντα ὑπηρετρίας. Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Χλωροῦ ἔμενε περιοδικῶς εἰς ἐξάδελφον αὐτοῦ, εἰς ἀδελφὸς καὶ εἰς πρῶτος ἐξάδελφος τῆς κυρίας του. Ὁ ἐξάδελφος τοῦ κυρίου ὀνομάζετο Θανασοῦλας τῶν ἄλλων τὰ ὀνόματα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Ἡ Εὐθυμία εὐρίσκετο εἰς τοῦ κ. Χλωροῦ ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν. Ἐπίσης καὶ ὁ ἐξάδελφος Θανασοῦλας. Τί γίνεται ὅταν ἀπροσέκτως καὶ ἐλευθέρως συγχρωτίζονται μία κόρη ἀπρόστατευτος, μὴ ἔχουσα τὴν δέουσαν ἀνάπτυξιν, ἵνα σκέπτηται, οὔτε τὴν δέουσαν δύναμιν ἵνα ἀνθίσταται κατὰ τοῦ πειρασμοῦ, καὶ νέων πάλιν ἀσυλλογίστων, εἰς τὰς πρώτας ὁρμὰς τῆς νεότητος, καὶ ὅταν ἀφίεται τὸ στάδιον τοῦ συγχρωτισμοῦ, τῆς συκοινωνίας ἐλεύθερον, ὅταν ὁ ὕπνος μάλιστα γίνεται ἀνευ οὐδενὸς ἐμποδίου συκοινωνίας, αὐτὸ ὅλοι τὸ καταλαμβάτετε. Τὸ τί αὐτὸ ἐπὶ τέλους ἔγινεν.

Ἡ Εὐθυμία ἡσθάνθη ὅτι ἤρχισε νὰ γίνηται μήτηρ. Τὸ γεγονός δὲν ἔμεινε μυστικόν. Ὁ κ. Χλωρὸς ἔγραψε πρὸς τὸν